

omkring, er min Frygt efterhaanden blevet mindre for, at der ikke skulde komme endog et meget stort Udbytte af denne Merindkomstskat. Naar jeg har anslaaet 170 Millioner i Stedet for de ca. 150, der er anslaaede i dette Finansaar, men som snarere vil blive mellem 150 og 170 Millioner, er det ikke helt umuligt at regne med 90 Millioner; og ad den Vej naar vi saa op paa det samme Beløb, halvanden Hundrede Millioner. Den overordentlige Indkomst- og Formueskat er sat til at ville give 70 Millioner; Forbrugsafgiften anslaaer jeg til at ville give 60 Millioner, i indeværende Aar er den anslaaet til at give 70 Millioner; men nye Skatter gør sig stærkt gældende, og selv om Tolden gaar ned og Krigstilstanden varer det hele Aar, anser jeg ikke en saadan Ansættelse for at være uforvarselig. Ejendomsskylden og Arveafgiften vil give omkring 15 Millioner, Stempelafgiften vil give ca. 27 Millioner, Gebyrer og Klasselotteriet 10 Millioner, og jeg antager, at der paa § 3, Renter o. s. v., vil indkomme 7 Millioner og paa § 1 og § 7 5 Millioner. Det er altsammen meget lavt og i hvert Fald ikke for højt anslaaet; og det bliver tilsammen 344 Mill. Kr. Jeg vil saa indrømme, at der vil komme et Underskud, hvis vi gaar ud fra, at der skal være 360 Mill. Kr.s Udgift, men jeg kan heller ikke se, at det kan virke overmaade afskrækkende i Øjeblikket, hvis vi skulde gaa ud af det sidste Krigsaar med et Underskud paa 20 til 30 Mill. Kr., efter at vi er kommet igennem dette uden Underskud. Det var kun de Bemærkninger, jeg vilde gøre, for at de ærede Medlemmer kan vide, hvorledes Situationen er nu, og hvorledes man kan vente sig, at den vil blive.

J. C. Christensen: Det ærede Medlem fra Middelfart gav os jo i Mangel af Tal, som han ikke havde nogen af, en Udsigt over, hvorledes han vilde forsvare den Alliance, som Socialdemokraterne og de Radikale har indgaaet ude paa Vælgermøderne. Jeg fandt imidlertid, at den Prøve, han gav os, ikke gav mig Anledning til at begære Ordet for en hel Tale; jeg kunde nøjes med blot at gøre en kort Bemærkning til det ærede Medlem. Jeg sad og hørte og tænkte: Naar kommer dog disse ubeherskede Ord, som jeg skulde have udtalt i Roskilde og andetsteds? Det ærede Medlem paastod, at jeg havde udtalt mig med Vrede og Ubeherskethed; men det ærede Medlem kom ikke med nogen Prøve derpaa, og jeg tror heller ikke,

han vilde kunne finde noget, og selv havde jeg i alt Følelse af, at jeg havde behersket mine Ord vel, da jeg talte, og at der ikke var noget i Vejen med det, jeg fremsatte. Det ærede Medlem søgte at forsvare Alliancen med en Forklaring af, hvorledes der tidligere havde været Samarbejde mellem Venstre-Reformpartiet og de Radikale. Men det forsvarer ikke, hvad der nu er sket. Det, der nu er sket, er, som det er sagt gentagne Gange, og som jeg vist ogsaa sagde i Roskilde, at det strider mod Forudsætningen, hvorunder vi vedtog Grundloven og Valgloven. Der er ingen Tvivl om, at da vi for vort Vedkommende jo endelig gik ind paa at sætte Forholdstalsvalgmaaden ind i Grundloven, hvad vi meget nødig gik med til — det ved det ærede Medlem og alle —, var det under Forudsætning af, at fremtidig kunde Partierne gaa til Valg hvert for sig og søge den Tilslutning, de havde hos Vælgerne, og faa det konstateret netop ved Forholdstalsvalgmaaden. Det blev ogsaa udtalt her, og det bedste Bevis for, at det var Forudsætningen, er vel, at i 1915—16 forberedte alle Partier sig paa Valget under den Forudsætning, at vi alle skulde gaa til Valg hver for sig. Jeg erindrer, at Socialdemokraterne paa deres Kongres vedtog det og Venstre ligeledes, og jeg ved heller ikke af, at de Radikale vedtog noget andet. Det var Forudsætningen fra alle Sider. Det er kun det, jeg har udtalt, og jeg har udtalt, at for Venstres Vedkommende vil vi gaa til Valg for os selv. At de Herrer vil gaa til Valg sammen med et begrænset Samarbejde, som det ærede Medlem udtrykte sig, bliver deres Sag. Jeg tror ikke, de vinder noget ved det, i alt Fald ikke saa meget, som de har forudsagt. Men naar vi kommer ud til Møderne, har vi det Forsvar for en Alliance, som det ærede Medlem her har givet os Prøve paa. Jeg tror ikke, at den Prøve forskrækker nogen, lige saa lidt som selve Forsvaret kunde gøre det.

N. Neergaard: Det meget sene Tidspunkt frister mig ikke til at følge den højtærede Finansminister i hans retrospektive Betragtninger af de Stridigheder, vi har haft med Hensyn til finansielle Forhold og Skatter. Det er ikke desto mindre en Kendsgerning, som jeg maa erindre den højtærede Finansminister om, at det var fra vor Side, Kravet blev rejst om, at man tidligst muligt skulde begynde paa en Skattelovgivning for i hvert Tilfælde at tilvejebringe Dækning for Renter og